

POSTANOWIENIE

31 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 31 maja 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa L. P.
przeciwko Gminie Konstancin-Jeziorna,
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej L. P.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 21 czerwca 2021 r., I ACa 602/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od L. P. na rzecz Gminy Konstancin-Jeziorna
kwotę 7500 (siedem tysięcy pięćset) złotych tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód L. P. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie, oddalającego apelację skarżącego w sprawie o zapłatę przeciwko Gminie Konstancin-Jeziorna.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał oczywistą zasadność skargi. Podniósł przy tym, że Sąd Apelacyjny „nie odniósł się w sposób należyty do wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji”, precyzując następnie, iż „Sąd w ogóle nie odniósł się do części z nich” oraz że chodzi o „te zarzuty procesowe, które odnosiły się do faktu, iż to rozstrzygnięcie Sądu I instancji narusza szereg przepisów prawa procesowego oraz wykracza poza ramy apelacji Powoda”.

Zdaniem skarżącego „Sąd I i II instancji nie wziął pod uwagę dowodów osobowych, gdzie podniesione zostały argumenty dotyczące zaobserwowania przez poszczególnych świadków [...]” bliżej opisanych zdarzeń, mających uzasadniać stanowisko procesowe powoda. W ocenie skarżącego Sąd Apelacyjny nie rozpoznał także zarzutów naruszenia prawa materialnego; nie wskazano jednak, które konkretnie zarzuty nie zostały przez Sąd drugiej instancji dostrzeżone. Skarżący utożsamiał przy tym fakt nierozpoznania zarzutów z niedostatecznym lub nazbyt ogólnym – w jego ocenie – odniesieniem się do nich.

W ocenie skarżącego w podstawie faktycznej wyroku znalazły się nadto sprzeczności, co stanowić miało o naruszeniu art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Skarżący nie wyjaśnił jednak, na czym polegać mają te sprzeczności, lecz poprzestał na wskazaniu jedynie, iż „Sąd Apelacyjny uznał, że z przyjętych ustaleń faktycznych choroby Powoda, silny stres nie były związane z sytuacją niewykonania przez Pozwaną łączącej strony umowy”. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podniesiono również, że „Sądy obu instancji nie dokonały prawidłowej analizy zgłoszonych wniosków dowodowych”, a „powód posiada ważny interes prawny w prawidłowo przeprowadzonym przedmiotowym postępowaniu a zatem również to winno uzasadniać przyjęcie

niniejszej skargi kasacyjnej do rozpoznania” (pisownia wszystkich cytatów oryginalna).

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (postanowienie SN z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie SN z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Uzasadnienie wniosku powoda nie odpowiada tym wymaganiom i sprowadza się do wyrażenia ogólnego niezadowolenia z wydanego w sprawie orzeczenia. Wywody skarżącego, nie w pełni koherentne i odnoszące się naprzemiennie do wyroków Sądu Apelacyjnego oraz Sądu pierwszej instancji, który nie jest wprost przedmiotem kontroli kasacyjnej, pozostają bowiem na nazbyt wysokim stopniu ogólności i nie wskazują na konkretne naruszenia prawa.

Skarżący nie wyjaśnił w istocie, jakie dokładnie zarzuty apelacji pominął Sąd drugiej instancji. Już ta okoliczność wyklucza uznanie skargi kasacyjnej za oczywiście uzasadnioną z uwagi na naruszenie przez Sąd Apelacyjny art. 378 § 1 k.p.c. Na marginesie wypada przypomnieć, że sąd drugiej instancji nie ma obowiązku odrębnego odniesienia się w uzasadnieniu wyroku do każdego z argumentów strony apelującej. Wystarczająca jest – również zbiorcza – ocena zarzutów sformułowanych w apelacji, jeśli pozwala ona stwierdzić, że wszystkie racje przywołane przez apelanta zostały rozważone w ramach kontroli instancyjnej rozstrzygnięcia (zob. wyrok SN z 24 września 2020 r., IV CSK 32/19, i przywołane

tam orzecznictwo). Sama okoliczność, że uzasadnienie wyroku nie jest wystarczająco obszerne czy drobiazgowo, nie mogłaby zatem uzasadniać tezy o naruszeniu przez sąd drugiej instancji przepisów postępowania, a tym bardziej – tezy o oczywistej zasadności skargi.

Niezależnie od powyższego należy zauważyć, że Sąd Apelacyjny nie mógł naruszyć art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 zd. 1 k.p.c. Unormowanie to dotyczy początku biegu terminu na sporządzenie uzasadnienia w przypadkach, w których wyrok doręcza się z urzędu. Nie znajdowało ono w ogóle zastosowania w sprawie; skarżący zdaje się nie dostrzegać, że z dniem 7 listopada 2019 r. doszło do istotnej nowelizacji Kodeksu postępowania cywilnego. Tymczasem już wyrok Sądu pierwszej instancji zapadł po tej dacie, a zatem do rozpoznania apelacji zastosowanie znajdowały przepisy nowe, stosownie do art. 9 ust. 2 i 4 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw. Nadto obecnie treść uzasadnienia wyroku sądu drugiej instancji normowana jest przez art. 387 § 2¹ k.p.c., a nie art. 327¹ § 1 (stanowiący odpowiednik dawnej treści art. 328 § 2 k.p.c.) w zw. z art. 391 § 1 zd. 1 k.p.c. Skarżący w ogóle nie odniósł się zatem do relewantnego dla sprawy unormowania – niezależnie od tego, że nie zdołał on wskazać w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku żadnej sprzeczności i ograniczył się w tym zakresie do przywołania części poczynionych w sprawie, *prima facie* niesprzecznych wewnątrznie, ustaleń faktycznych.

Jedynie na marginesie należy dodać, że z uwagi na treść art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c. a *limine* niedopuszczalne były próby kwestionowania dokonanej przez Sąd drugiej instancji oceny dowodów oraz poczynionych przez ten Sąd ustaleń faktycznych. O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie może świadczyć również przekonanie skarżącego o potrzebie uchylenia lub zmiany zaskarżonego wyroku. Posiadanie przez stronę interesu prawnego w ingerencji w zaskarżone orzeczenie jest bowiem przesłanką dopuszczalności środka zaskarżenia w postępowaniu cywilnym, a nie jego skuteczności.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art.

398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 8 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.